

24 oktober 2021, dertigste zondag door het jaar B
Evangelielezing: Marcus 10,46-52

Homilie

Jezus verlaat Jericho en gaat op weg naar Jeruzalem, zo vernemen we in het evangelie van deze zondag. De weg die deze twee grote steden met elkaar verbindt is druk. Het is de ideale

plek voor blinden en andere hulpbehoevenden om te bedelen 'langs de weg'. Onder hen zit een blinde, Bartimeüs genaamd. Letterlijk en figuurlijk zit hij naast de weg, naast de weg van het normale leven, aan de marge van de samenleving.

Bedelen was voor hem de enige optie om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud want blindheid werd in die tijd beschouwd als het gevolg van een zondige levenswandel van de blinde zelf of van zijn voorouders. De God van de joden was namelijk een God die van zichzelf zei dat Hij zondige mensen straft tot in het derde of vierde geslacht.

De blinde Bartimeüs moet de reputatie van Jezus gekend hebben, hij moet gehoord hebben over het 'mens - zijn - voor anderen' van Jezus. Wanneer Jezus voorbijkomt, roept hij: 'Jezus,

Zoon van David, heb medelijden met mij!' Bartimeüs wil zich niet langer de mond laten snoeren door omstaanders die hem afsnauwen en hij blijft roepen tot Jezus hem opmerkt. Koste wat kost wil hij gezien worden door deze 'mens -voor - anderen'.

Voor zo'n roepen staat Jezus stil want in dit roepen beluistert Hij niet alleen de wanhoop van deze man maar ook zijn grote hoop en vertrouwen. In dit geschreeuw herkent Jezus eveneens

de diep doorleefde smeekbede van zoveel arme, kleine, nederige en gemarginaliseerde mensen naar wie zijn hart uitgaat. En Jezus laat de blinde bij zich roepen.

Maar vooraleer Bartimeüs naar Jezus toe gaat, werpt hij zijn mantel uit. Op het eerste gezicht

is dit een overbodig detail dat helemaal niets heeft te maken met de kern van het verhaal.

Het

is echter een verwijzing naar de laatste zin van het verhaal: 'Terstond kon hij zien en sloot hij zich bij Hem aan op zijn tocht'. Vanaf het ogenblik van zijn genezing beslist Bartimeüs namelijk een nieuw leven te beginnen en hij wordt leerling van Jezus.

Dit is de reden waarom hij in volle overgave zijn mantel afwerpt, de beschermende mantel van zijn eigen zekerheden. Hij wil breken met zijn verleden en afstand doen van zijn schamel bezit. Hij wil openstaan voor een heel nieuwe visie: zijn leven uitdelen in plaats van het te behoeden. Kortom: hij wil hij Jezus volgen.

Nu volgt er een kort gesprek tussen Jezus en de blinde. Jezus vraagt: 'Wat wilt u dat Ik voor u

doe?' Ook een totaal overbodige vraag, zou je denken, want wat kan een blinde anders vragen

dan weer te mogen zien?

Maar Jezus vindt het belangrijk dat de blinde zijn diepste ellende en het diepe verlangen dat in

hem leeft ook tegenover Hem uitspreekt met woorden die persoonlijk tot Hem gericht zijn.

Want zo ontstaat er een persoonlijke band tussen Jezus en de blinde man.

Dit brengt ons bij de kern van het geloofsgebeuren want is geloven niet in de eerste plaats een

persoonlijke band opbouwen met iemand, met God zelf? God zelf komt als eerste naar ons toe

met het aanbod om ons te helpen: 'Wat wilt u dat Ik voor u doe?', maar pas wanneer wij persoonlijk op dat woord ingaan door te antwoorden, kan er iets gebeuren. Wat Hij dan zal doen, dat moeten we aan Hem overlaten. Wel mogen we erop vertrouwen dat Hij het beste met ons voorheeft.

Dit is een heel andere taal dan wat we vorige week gehoord hebben toen Jezus aan zijn leerlingen diezelfde vraag stelde: 'Wat kan Ik voor jullie doen?' De leerlingen vroegen om macht en heerschappij. Herhaaldelijk kregen ze dan van hun Meester te horen dat ze blind waren en niet begrepen wat het betekent om volgeling van Jezus te zijn.

Het verhaal over de genezing van Bartimeüs laat zien waar het werkelijk op aan komt: vertrouwen hebben in Jezus, zijn leven delen, doen wat Hij gedaan heeft, dienaar van allen zijn.... Dit inzicht wil Jezus aan iedereen geven die er om vraagt.

Dit verhaal is 2000 jaar geleden neergeschreven. Het staat misschien ver van ons af. Wij zien

immers geen buitengewone wonderen rondom ons gebeuren en, blind als we zijn, merken we

Gods' aanwezigheid nog nauwelijks op. We leven vaak in een roes en pas wanneer we geconfronteerd worden met de broosheid van ons eigen leven, gaan onze ogen open. Dan pas

ontdekken we wat écht belangrijk is: de liefdevolle zorg van mensen voor elkaar, mensen die elkaars lasten even helpen dragen, iemand die stilstaat om te vragen: "Wat kan ik voor je doen?"

Net als bij Bartimeüs komt God ook, als eerste, tot ons met de vraag: "Wat kan Ik voor je doen?"

Pas wanneer wij persoonlijk op deze vraag antwoorden, kan er wat gebeuren.

Laten we dan God in ons de ruimte geven om nieuw leven binnen te brengen. Laten we ons door Hem laten raken, op die plek in onze ziel waar we nog klein en zacht en goed en eeuwig

zijn, zodat wij op onze beurt oog krijgen voor mensen die we langs de weg zien zitten en die ons toeroepen: "Maak dat ik weer hoop op toekomst krijg!"

Miet Daeleman